

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

No. 225 - Barcelona - Maig 1961

Preu. 1 pta

En el Primer de Maig

EL Primer de Maig és la Jornada de solidaritat internacional dels treballadors. És alhora jornada de festa i de combat, d'exaltació de les grans victòries del món socialista i d'impulsió de la lluita alliberadora en els països encara dominats pel capitalisme i l'imperialisme.

Els treballadors espanyols, com els treballadors de tot el món, també celebrem el nom heroic de Gagarin, el primer home de l'espai. Aquest nom és la demostració patent que la Unió Soviètica, sota la direcció de la classe obrera i del seu Partit Comunista, ha esdevingut l'avantguarda de la ciència i de la tècnica mundials. Unit i cohesionat entorn d'ella, el món socialista progressa a ritmes impressionants, elevant constantment el nivell de vida material i cultural dels pobles que l'integren. El món socialista ja és més fort i puixant que el sistema mundial de l'imperialisme minat per les seves contradiccions internes i reduït cada cop més per l'alliberament dels pobles colonials.

Com es diu en la Declaració dels 81 partits comunistes i obrers:

« El contingut principal, la direcció principal i les principals peculiaritats del desenrotllament històric de la societat humana, són determinats actualment pel sistema socialista mundial i les forces que lluiten contra l'imperialisme, per la reorganització socialista de la societat. Per més que s'esforci, l'imperialisme no podrà deturar el progrés de la història. »

La gran victòria del poble de Cuba que, recolzant en el món socialista i dreçant-se com un sol home entorn de Fidel Castro i del seu Govern, ha liquidat en 72 hores l'agressió criminal preparada durant mesos per l'imperialisme yanqui, és una brillant confirmació de les idees que acabem de citar.

Els treballadors de Catalunya i de tot Espanya afirmem aquest Primer de Maig la nostra lluita, junt amb els treballadors de tot el món, en defensa de la pau i de la coexistència pacífica, per la prohibició de les armes atòmiques i pel desarmament general, pel dret dels pobles a establir el règim social de llur elecció.

La solidaritat dels treballadors i de les forces progressistes d'arreu del món, suava manifestada per les Conferències pro Amnistia celebrades al Continent americà i a París, la lluita dels pobles contra l'imperialisme colpejant i aïllant Franco i Salazar, també ajuden el desenrotllament de la nostra lluita contra la dictadura en estimular les diferents forces socials del nostre poble a la lluita per la llibertat.

En aquest Primer de Maig, el recompte de forces posa de relleu els grans progressos realitzats pel poble de tot Espanya en la presa de consciència de la necessitat d'acabar amb la dictadura del general Franco. Arreu es respira l'afany de retorn a un règim de democràcia en el que el poble espanyol pugui regir els seus inté-

ressos i determinar els seus destins. Aquest afany es manifesta en totes les converses, plenes d'hostilitat a la dictadura, anunciadores d'esdeveniments pròxims i decisius.

La classe obrera repren l'acció ofensiva pel millorament de les seves condicions de vida i contra el règim d'opressió. La lluita per l'augment de salaris es va generalitzant a les fàbriques i a les diverses empreses amb més amplitud que mai, com ho demostra entre altres coses l'acció recent dels treballadors del transport urbà de Barcelona. Els estudiants s'uneixen i realitzen importants accions per l'amnistia, per la democratització de la vida universitària, per la liquidació dels organismes dictatorials. La intel·lectualitat i grups nombrosos de la burgesia no monopolista es manifesten de més en més contra el règim d'opressió.

En aquest Primer de Maig ens comprometem a impulsar encara més les lluites reivindicatives i les accions parcials diverses i a orientar-les de manera que vagin convergint fins a fusionar-se en una acció general. Popularitzar la idea de la Vaga Nacional Pacífica per part de la classe obrera i dels homes més conscients de totes les altres forces polítiques i socials és la millor manera de treballar a favor de la convergència de totes les accions.

Les protestes i lluites de la classe obrera són l'element més decisiu per a impulsar l'activitat de les altres forces antifranquistes vers la unitat d'acció que els comunistes preconitzem: vers l'acord de tota la oposició i la creació d'un Govern Provisional amb un programa convingut conjuntament. Els comunistes donariem recolzament a un tal Govern, àdhuc sense participar-hi directament, amb el fi de facilitar l'enderrocament pacífic de la dictadura sobre la base d'una solució democràtica.

Aquesta via d'enderrocament pacífic de la dictadura, avui possible, no depen, però, exclusivament de la voluntat dels comunistes i de la classe obrera. Les forces burgeses antifranquistes tenen també una gran responsabilitat en fer que aquesta

Catalunya també ho reclama :

AMNISTIA !

El mes de març, a la Plaça Calvo Sotelo de Barcelona, algu pintà amb lletres grans la paraula AMNISTIA. La policia va fer-la tapar amb ciment però, així i tot, durant molts dies hom podia llegir-la clarament.

Al mateix temps, en altres indrets de la ciutat, aquesta paraula o la seva inicial, aparegué en parets i empedrats; en milers de fulles impreses a maquina o a mà, a l'estació del Metro Santa Eulàlia i altres

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ondes curtes de 26, 39 i 43 metres des de les 5 i mitja de la tarda a les 12 de la nit.

Emissions matinals i de sobretaula del diumenge: 24, 26 i 30 metres.

Els dilluns i dijous transmet en català.

CATALANS : ESCOLTEU-LA !

via sigui possible. Si saben comprendre que els imperialistes, en els quals confien, no es desentendran de Franco mentre no hi siguin obligats per l'acció de les masses i si, consèguentment, s'orienten a reforçar l'acció general i a unir-se amb la classe obrera, la sortida pacífica és possible. El règim de Franco està ja prou descompost i aïllat i no podria resistir seriosament la lluita unida de tot el poble.

Si, al contrari, les citades forces burgeses persisteixen a esperar que els imperialistes « els treguin Franco » i a no acceptar la unitat d'acció amb el poble, nogensmenys, el poble acabarà per fer la unitat que ells es neguen a facilitar i, llavors, les qüestions de solució i de govern es posaran d'una altra manera. El poble acabarà per imposar la seva voluntat d'ésser lliure i amo dels seus destins.

En aquest Primer de Maig, la classe obrera i els treballadors de Catalunya i de tot Espanya, enfortits i encoratjats per les esclatants victòries de la URSS i del món socialista, fem promesa d'unir l'acció, d'impulsar totes les lluites parcials i de fer-les convergir en la realització de la Vaga Nacional per a l'enderrocament de la dictadura franquista.

EL VOL DE IURI GAGARIN

El 12 d'abril, data del primer vol d'un home per l'espai còsmic, serà per sempre més una data gloriosa en la història de la humanitat.

Els comunistes catalans, segurs d'interpretar el sentir de tot el poble de Catalunya, saludem des d'aquestes pàgines el poble i el govern soviètics i el seu gloriós Partit Comunista, capdavanters en la lluita per a donar als homes la pau, la llibertat i el benestar.

El vol de Iuri Gagarin és, per damunt de tot, una empresa científica i humanista. Només el socialisme és capaç de realitzar-la al servei de la pau i del progrés de la humanitat.

llocs. En pocs dies, la nostra ciutat conegué el sentit d'aquesta consigna que coincidí amb la preparació i celebració a París de la Conferència d'Europa Occidental per l'Amnistia dels presos i exiliats polítics d'Espanya.

L'ESCALF DE LA SOLIDARITAT

A l'hotel Continental de la capital francesa es reuniren els dies 25 i 26 de març. (Passa a la pag. 2)

AMNISTIA !

(Ve de la primera pàg.)

cinc cents delegats de deu països en una Conferència que havia estat convocada i organitzada per personalitats de relleu en la vida política, científica, artística i religiosa de la part occidental d'Europa. Trenta tres personalitats hi feren us de la paraula, entre elles el professor catòlic de la Universitat de Lieja, el senyor Halkin. Aquesta important reunió havia estat convocada, fonamentalment, fent-se ressò de la crida signada a Espanya per centenars de persones de renom encapçalades pel senyor Menéndez Pidal, crida que exigeix al govern del general Franco una amnistia general que posi terme a la divisió dels espanyols entre vencedors i vençuts.

Els objectius de la conferència de Paris i les seves resolucions poden resumir-se així :

1 — Donar a conèixer l'existència a les presons d'Espanya de centenars d'homes i dones condemnats a llargs anys de presó per fets d'una guerra acabada fa 22 anys o per activitats pacífiques en defensa de llurs ideals democràtics.

2 — Denunciar i condemnar el funcionament a Espanya de tribunals militars que jutgen arbitràriament a ciutadans honorats pels sol fet d'haver participat en una vaga en defensa del pà o d'un company perseguit.

3 — L'existència fora d'Espanya de milers d'emigrats als qui es nega el retorn o s'els permet tornar per escarnir-los, acorralar-los, amenaçar-los amb boicots de tota mena si es neguen a denunciar i calumniar als seus vells camarades d'ideal.

La conferència posà tot això de relleu amb fets i testimonis irrefutables. Prengué resolucions que, portades a la pràctica arreu d'Europa, adjudaran a presionar des de forà per obligar les autoritats espanyoles a posar fi a aquesta situació.

EL CAMARADA JOAQUIM HERNANDEZ HA MORT

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya ha conegut amb profunda emoció la mort del camarada Joaquim Hernández, membre del Comitè Central del nostre partit.

Antic militant del Partit Comunista de Catalunya, el camarada Hernández fou, en constituir-se el P.S.U.C., el primer Secretari General del Comitè de Barcelona. Poc després s'incorporà a l'Exèrcit, en el que combaté fins el final de la guerra amb el càrrec de Comisari de Brigada. A l'exili, el camarada Hernández dedicà les seves millors energies a ajudar la lluita del nostre poble, acomplint amb fermesa i abnegació les tasques que el partit li confià.

El camarada Hernández era un dels dirigents més estimats dels comunistes catalans. La seva mort, als 52 anys, en plenes facultats, és una pèrdua molt gran per al partit i per a la classe obrera catalana.

Enviem a la seva esposa i fills, a la seva vella mare i restants familiars, l'expressió emocionada del nostre dolor i del nostre afecte.

Barcelona, abril del 1961.

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya

COM RESPONGUÉ CATALUNYA

Els preparatius i la celebració d'aquesta conferència donaren l'ocasió als catalans honestos, a totes les persones dignes de Catalunya i de tot Espanya, de mostrar amb fets concrets — no per petits menys importants — llur recolzament actiu a allò que esdevé cada dia més un anhel i una necessitat d'Espanya: L'AMNISTIA.

Centenars de catalans enviaren llur adhesió a la conferència de Paris. Concretament de Terrassa, arribà a la taula de la presidència una carta firmada per cinc cents ciutadans.

Un grup de joves decidits va escriure a més de cinc cents jutges, advocats i juristes de Barcelona explicant l'objectiu de la conferència i demanant-los-hi llur adhesió. Entre els cent cinquanta intel·lectuals espanyols que enviaren una salutació a la conferència de Paris hi havia la firma de no pocs artistes i escriptors de Catalunya.

EL GRA DE SORRA DELS OBRERS

De les 60.000 fulles en pro de l'Amnistia que foren distribuïdes aquells dies a Barcelona, cal destacar-ne dos mil fetes a mà pels obrers de les fàbriques tèxtils i sis mil, també escrites a mà, pels treballadors de la construcció. Aquestes xifres diuen poc si no es té present les condicions en que han estat fetes aquestes fulles, una a una, per homes i dones que hi posaren el seu cor i la seva voluntat d'arrencar l'AMNISTIA pels seus camarades empresonats o exiliats. De l'acció dels obrers del tèxtil cal destacar la de vint d'ells que gastaren tres kilos de pintura en la tasca d'escriure damunt les parets barcelonines la lletra «A» o tota la consigna: AMNISTIA.

L'APORTACIÓ VALIOSA DELS ESTUDIANTS

Durant aquelles setmanes, la activitat en pro de l'Amnistia i de popularització de la Conferència de Paris va crear un ambient de combat i una unitat molt àmplia entre els nostres universitaris. Reunits els estudiants en les cambres de la Facultat de Dret, de Filosofia i Lletres i Ciències Econòmiques, varen decidir fer arribar llur adhesió a la Conferència pro AMNISTIA. En una tulla impresa a multicopista, l'ASSOCIACIÓ UNIVERSITARIA D'ESQUERRES explicà el perquè es solidaritzava plenament amb l'esmentada Conferència de Paris. L'aportació dels estudiants s'ha expressat també amb diferents fulles en les que, apart d'una exigència general, particularitzaven demanant concretament l'alliberació de l'estudiant Helios Babiano i la de Jordi Pujol, dos dels centenars de presos polítics que Franco diu que « no existeixen ».

El dia 20 d'abril i durant uns dies, el periòdic mural de la Facultat de Filosofia i Lletres tingué exposada la còpia de la carta de la Reina Isabel de Bèlgica saludant la celebració de la Conferència.

Els estudiants de Barcelona han fet prova, en aquestes accions; de la mateixa serena decisió amb que han fet front a les amenaces de represàlia per part de les autoritats i que consisteixen en obrir un expedient als estudiants capdavanters d'aquesta acció.

UNA PARAULA QUE PARALITZA EL METRO

Aquells barcelonins que el dia 22 de març tingueren de viatjar pel Metro de la

LA REPRESSIÓ CONTINUA

Dotze obrers de Terrassa — dels quals dos han passat de seguida a la « Modelo » — dos de Sabadell i quatre de Barcelona, han estat detinguts recentment.

Com diu una declaració del nostre partit repartida per Barcelona, aquests fets que denunciem amb tota força són una raó més per a demanar, per a exigir més que mai, l'AMNISTIA.

linea Santa Eulàlia - Fabra i Puig saben que el tràfic tingué d'esser interromput però el que potser ignoraven és que això fou degut a les 7 lletres que formen la paraula AMNISTIA. Algun dia sabrem qui foren els valents que en aquell pas obligat per centenars de treballadors barcelonins escrigueren, amb pintura negra, aquesta paraula que es va convertint en una bandera: AMNISTIA. Les autoritats taparen la paraula amb pintura blanca però això no tapà res, després, intentaren cobrir-la amb paper però aquest durà poc i al fi, tingueren de parar el Metro per esborrar-la.

També 15 autobusos barcelonins varen esser marcats amb la lletra «A» recordant a tots aquells que la llegiren la necessitat de lluitar per l'amnistia.

Fulles en pro de l'Amnistia foren llençades al vent desde alguns edificis cèntrics a la Plaça Sant Jaume al camp de futbol de Sarrià.

Les famílies dels presos polítics de Catalunya varen recollir dos mil firmes demanant l'Amnistia pels seus pares, fills o germans.

UN EXEMPLE SIGNIFICATIU

A la Conferència de Paris fou rebuda amb interès l'adhesió que hi enviaren els monjos d'un convent de Catalunya. Aquest fet simbolitza una realitat a casa nostra: no tots els catòlics es solidaritzen amb els botxins franquistes i cada dia son mes el catòlics sincers que actuen per posar fi a les conseqüències de la guerra civil.

RESPOSTA ALS DETRACTORS DE LA CONFERENCIA

Les autoritats franquistes ajudades pels dirigents socialistes de l'emigració i per liberals com Salvador de Madariaga varen llençar una campanya difamatòria i histèrica contra la Conferència i els seus organitzadors. Entre altres calúmnies digueren que era una simple reunió comunista.

Nosaltres, com tots els demòcrates catalans sabem que això no és cert. L'Amnistia es una necessitat per a milers i milers de famílies de casa nostra, comunistes o no. Els comunistes no monopolitzem de cap manera els bons sentiments i l'humanisme que ha mogut els organitzadors i participants de la conferència de Paris. En aquest aspecte es molt encertada la declaració feta el primer d'abril pel Moviment Socialista de Catalunya, el Partit

Demòcrata Cristià de Catalunya, l'Associació Democràtica Popular de Catalunya, Front Nacional de Catalunya i els comitès de Catalunya de la UGT i la CNT. Aquesta declaració té per objecte, fonamentalment, saludar la conferència i els seus organitzadors i objectius; protestar contra la campanya difamatòria de què ha estat objecte i cridar els catalans a fer realitat la consigna AMNISTIA.

Nosaltres, partit dels comunistes catalans, fem constar també la nostra protesta i cridem a que l'acció unida de tots els catalans i espanyols amb el recolzament de l'opinió democràtica mundial imposi una AMNISTIA GENERAL enguany; als 25 anys del començament d'aquella guerra civil que el franquisme vol perpetuar.

REFORÇEM EN NOMBRE I EN QUALITAT L'ORGANITZACIÓ DEL PARTIT

Per Josep ROMAN

El Comitè Executiu del Partit ha publicat una declaració política sobre el 25e aniversari de la fundació del P.S.U. de Catalunya.

Conjuntament amb altres problemes polítics de gran importància, el Comitè Executiu destaca la conveniència d'enfortir els rengles del partit, de millorar el treball en l'aplicació de la línia general d'organització.

Una de les tasques principals que la Declaració assenyala a tot els militants — estiguin o no lligats al Comitè Central — es la de reforçar la nostra organització amb bon nombre d'obrers, pagesos, estudiants i intel·lectuals, dones i joves, els millors combatents antifranquistes, tots aquells que es consideren comunistes o volen ser-ho.

El reforçament del partit es important arreu, entre totes les capes de la població. És, però, d'interès capital el realitzar un seriós esforç per a enfortir la nostra organització a les empreses de major concentració obrera i, particularment, a les indústries del metall i tèxtil, en els transports i a la construcció.

La necessitat d'engrandir el partit en aquestes concentracions proletàries rau en que en aquests centres és on existeixen les millors possibilitats per desfermar una quantitat important de moviments reivindicatius parcials i assegurar, amb la seva mobilització, l'èxit d'un futur gran moviment de masses general com és la vaga nacional pacífica.

El reclutament de nous militants, a la vegada que engrandeix l'organització, ha d'ésser la base per a formar nombrosos grups de partit i comitès en els llocs de treball, a les zones agràries, en els centres d'ensenyament i a les organitzacions legals de masses.

Aquesta orientació que ja s'està aplicant en el partit — encara que tímidament — ha de merèixer particular aten-

ció per part dels nostres camarades en discutir col·lectivament a totes les organitzacions la declaració del Comitè Executiu per tal d'assimilar-la i aplicar-la amb més audàcia que fins ara, previ estudi de les possibilitats reals de cada militant.

L'altre aspecte del treball d'organització es el d'insistir en l'orientació que tots els comitès i grups del partit discuteixin políticament i col·lectivament la línia política general del P.C. d'Espanya i del P.S.U. de Catalunya per tal d'assegurar una aplicació justa i correcta allà on actuïn el comunistes catalans.

Seria una bona forma de commemorar el 25e aniversari de la fundació del nostre Partit, realitzar un seriós esforç per avançar en la pràctica d'una veritable vida política a totes les organitzacions del Partit; criticar i eliminar en cada un dels comitès els vells mètodes de treball a base dels contactes individuals, avançar més decididament en l'examen i assimilació col·lectiva de la línia política general i d'organització del partit i de la seva aplicació concreta.

Solament amb l'estudi i assimilació de la política del partit podem trobar el guia per una acció encertada, per la mobilització de les masses. Un manquement en aquest ordre provoca l'estancament de les nostres organitzacions o la presa de posicions no correctes, carregades d'impaciència i que algunes vegades arriben a confondre's amb l'aventura. La bona voluntat i l'entusiasme d'un camarada no pot substituir mai l'obligat i rigorós examen de la situació concreta, de la predisposició dels treballadors per actuar i de les mesures necessàries per empènyer l'organització de les masses i dirigir-les en la lluita contra la dictadura.

En aquests darrers mesos el P.S.U. ha

tingut una experiència en aquest aspecte que, no per negativa, és menys instructiva. Un comitè d'indústria va decidir cridar a una vaga general de 24 hores sense un examen acurat de la situació, sense recollir prèviament les opinions de les diverses organitzacions que hi havien de participar i dirigir l'acció a les empreses, no tenint en compte prou bé l'estat d'ànim dels obrers. En aquestes condicions i com era de preveure, aquesta consigna no va ésser seguida.

Els camarades d'aquest comitè havien copsat el descontentament dels treballadors, la predisposició a actuar per assolir les seves reivindicacions econòmiques, per un augment general de salaris. Seguint, però, els vells mètodes de treball de contactes personals, improvisats i superficials adoptaren una decisió que no corresponia a la situació concreta.

El que calia, justament, era aprofitar l'estat d'ànim de veritable indignació dels treballadors contra la dictadura; estimular-lo mitjançant l'agitació oral i en els llocs de treball, organitzar i unir els treballadors per a la realització d'accions parcials. Aquestes accions haguessin pogut jugar el paper de fulminant que fes esclatar l'odi acumulat en els treballadors i convertir-se en una lluita general per l'augment de salaris i contra la dictadura del general Franco.

El 25e aniversari de la fundació del P.S.U. de Catalunya ha d'ésser, doncs, un estímul per a tots els militants del Partit no solament per guanyar nous militants i crear nombrosos comitès, sino també, per realitzar un seriós i conseqüent esforç per assegurar l'estudi polític i ideològic, per fer conèixer aprofundidament als joves militants i a tot el partit, les idees del marxisme-leninisme i, en principi, la línia general política i d'organització del P.S.U. en aquesta etapa de la lluita contra la dictadura franquista.

UN PAS ENDAVANT PER LA UNITAT ANTIFRANQUISTA

La « Declaració dels grups polítics universitaris de Catalunya » que els estudiants de totes les tendències han publicat el passat mes de març, és un document de gran importància pel seu contingut i per la seva significació unitària.

En aquesta « Declaració » és feta una anàlisi del caràcter reaccionari de la Universitat franquista com a triple instrument d'opressió intel·lectual, nacional i social, i són denunciats els procediments que mantenen aquesta situació: un sindicat governamental imposat, que no representa els estudiants, i una sistemàtica repressió policíaca que s'exerceix sobre els que s'oposen a la injustícia. La « Declaració » afirma que tots els problemes que tenen plantejats els estudiants només es podran resoldre en el marc d'una situació política democràtica, però que abans d'arribar a aquest canvi polític total, amb unitat i energia, es pot fer retrocedir la força que imposa la injustícia. En conseqüència, el document crida tots els universitaris, sense distinció d'idees polítiques, a lluitar per un programa de 9 punts que expressa les reivindicacions més sentides per tots els estudiants.

La importància d'aquesta « Declaració » resideix en que és el resultat d'un acord dels estudiants de totes les tendències: des dels comunistes, passant pels socialistes, progressistes i nacionalistes, fins els democristians. Es tracta, doncs,

d'una gran victòria en la lluita per la unitat antifranquista sense exclusives, condició indispensable per a acabar amb la dictadura i substituir-la per un règim democràtic.

La condició necessària per a establir la democràcia a Espanya és la unitat de totes les forces d'oposició. És evident que aquesta unitat acabarà realitzant-se per la base, en les masses, més aviat o més tard, perquè així ho exigeixen les condicions històriques del nostre país. Però també és evident que aquest procés unitari avançaria considerablement, i es realitzaria amb la màxima rapidesa, si els dirigents dels diferents partits i grups polítics organitzats comencessin per establir un acord per lluitar units contra la dictadura i un compromís per acceptar el règim que el poble decidís en eleccions lliures.

Aquesta és la solució que els comunistes proposem. Un tal acord i la perspectiva de la vaga nacional — diu la Declaració del PSU de 31 d'octubre passat — donarien a les masses la certesa de la pròxima caiguda de la dictadura i desvetllarien en elles torrents d'entusiasme i iniciativa.

No obstant, determinats dirigents polítics antifranquistes se'vaeixen posant dificultats a la unitat. Alguns d'ells segueixen pensant que una ajuda estrangera els

col·locaria en el govern sense necessitat d'unitat ni de comptar amb l'opinió del poble. N'és una bona prova la carta enviada a Kennedy per certs elements que s'adjudiquen el títol de « Unió de Forces Democràtiques de Catalunya ». Aquesta llastimosa demostració d'impotència d'uns homes que, en lloc de dirigir la lluita del poble contra la dictadura, demanen al president dels Estats Units que els posi en el lloc que ocupa Franco, ha rebut una bona resposta amb l'agressió nordamericana contra el poble de Cuba. Els imperialistes yanquis no podrien trobar millor executor dels seus interessos que el que ja tenen al seu servei incondicional: la dictadura franquista.

En canvi, els grups polítics universitaris de Catalunya que reconeixen les diferències polítiques i ideològiques que els separen, però que simultàniament diuen: — en llur Declaració — **aixó no és obstacle... perquè intentem de trobar allò que ens uneix i quines són les coses per a les quals podem treballar conjuntament**, és un gran pas endavant en el camí de la unitat. Perquè el que ens uneix és el que primer interessa a tots: posar fi a la dictadura.

Avui ja ha de ser ben clar per tothom que posar dificultats a la unitat, és treballar per allargar la vida del règim del general Franco.

La lluita dels estudiants : un exemple que cal seguir

En el mes de març fou convocat el III Consell Nacional del SEU. Els estudiants barcelonins i els d'altres Universitats, considerant amb raó que l'esmentat Consell no era representatiu, van enviar-hi extraoficialment una delegació d'estudiants elegits, amb l'encàrrec de proposar una reforma total dels estatuts del SEU. En ser-los negada l'entrada al Consell, els delegats van tornar a Barcelona, van reunir les Cambres, van exposar els fets i, totes les Cambres de Facultat, una rera l'altra, van decidir aprovar una moció de censura contra el Cap Nacional del SEU i el Cap del Districte, declarar la no representativitat del Consell Nacional del SEU i demanar la convocatòria d'un Congrés Nacional d'Estudiants veritablement representatiu.

Pels mateixos dies la Universitat de Barcelona es mobilitzà en favor de l'amnistia dels presos i exiliats polítics. Hi hagué una veritable pluja d'octavilles i cartells a les parets. Les Cambres de Filosofia, Econòmiques i Dret van votar per unanimitat llur adhesió a la Conferència de París.

El govern va destituir els Delegats de Facultat de Filosofia i Ciències Econòmiques i va suspendre totes les activitats sindicals de la Universitat (Cambres, butlletins informatius, etc.), però els estudiants van contestar declarant-se en vaga a la Facultat de Filosofia i, més tard, a la de Ciències Econòmiques (el dia 11 d'abril).

Ensems, tots els grups polítics universitaris de Catalunya, van publicar la important « Declaració » unitària, que començava en aquest mateix número de TREBALL.

Dels fets de la Universitat de Barcelona se'n poden treure algunes conclusions importants.

La primera és que la consciència antifranquista dels estudiants és molt elevada i avui podem dir ja clarament que la Universitat en pes està contra Franco. La dictadura no ha pogut mobilitzar més que uns quants membres de l'Opus Dei i uns quants de Falange i encara en condicions ben precàries, puix ambdós grups lluitaven a mort entre si.

La segona és que la tàctica d'aprofitament de les possibilitats legals que venim aconsellant els comunistes ha demostrat ser plenament eficaç. Les Cambres de Facultat — organismes creats per la dictadura per a controlar els estudiants — s'han convertit en òrgans col·lectius de lluita i de vida democràtica. Hem vist, així, una Cambra — la de Dret — convocar una vaga antifranquista que ha estat observada al 100 %, i tres Cambres — les ja esmentades — votar i proclamar oficialment llur adhesió a la Conferència de París, en uns moments que la dictadura menava una furiosa campanya contra ella.

La tercera és que ha quedat ben demostrat que la via que preconitzem els comunistes — la mobilització de masses — és la única efectiva. Davant la tàctica infiltracionista i maniobrera de les camarilles franquistes, els estudiants han reaccionat en tot instant mobilitzant la gran massa dels estudiants. (Només un exemple: en ser anunciada la repetició del « Juicio Bufo », es van concentrar a la Facultat de Dret 4.000 estudiants en veritable manifestació anti-Opus). La mobilització de masses ha permès de combinar les possibilitats legals — com les Cambres i butlletins — amb les il·legals — com la vaga —, en una excel·lent demostració d'agilitat política.

Finalment, creiem que els estudiants han donat una veritable lliçó d'unitat, lliçó que haurien de tenir molt en compte

els que encara s'oposen a fer la unitat de les forces antifranquistes.

En ser conegudes les primeres sancions del govern — expedients, destitucions, prohibicions de Cambres, etc. — van aparèixer entre els estudiants certes vacil·lacions sobre la forma de reaccionar. Alguns van proposar de dimitir en bloc, abandonant les posicions conquistades a l'interior del SEU. D'altres, creient que no era possible reunir les Cambres, per causa de la prohibició, van creure que el millor era aprofitar els òrgans que encara no estaven prohibits — com els Consells de Curs — per a seguir menant la lluita.

La solució final va ser justa, però potser insuficient: reunir els Consells de Curs i publicar un butlletí informatiu — « La Veu dels Estudiants » — de caràcter extralegal per a substituir els prohibits butlletins de Cambra.

Diem justa però insuficient, perquè acceptar la prohibició de les Cambres és, en certa manera, donar un pas enrera en la lluita. Cal tenir en compte que en les condicions de la lluita antifranquista, les possibilitats legals no són mai legals en el sentit jurídic de la paraula. **Aprofitament de les possibilitats legals vol dir crear situacions de fet a l'interior de la « legalitat » franquista no previstes per aquesta.** Per a posar un exemple: si la dictadura prohibeix una reunió de Cambra, una forma de reaccionar ha de consistir en reunir la Cambra al marge de la prohibició, sense fer-ne cas. Avui els estudiants són prou forts per a plantejar la lluita d'aquesta manera.

Quant a la tàctica « abandonista », els mateixos estudiants la van rebutjar. Aquesta tàctica obeeix a una concepció primitivista i falsament radical de la lluita. Equival a deixar el terreny lliure a l'adversari, a abandonar els instruments de lluita sense esgotar totes llurs possibilitats. En el cas concret de la Universitat de Barcelona, les posicions assolides a l'interior del SEU eren i són la millor garantia de la unitat dels estudiants. Abandonar tot això a la primera dificultat és absurd: el que calia fer — és el que en definitiva es va fer — era defensar les posicions conquistades, no deixar-se prendre ni un metre de terreny i esperar el moment de tornar a passar a l'ofensiva.

El que cal ara és que els estudiants es mantinguin fermament en llurs posicions, per estar en condicions d'ocupar el seu lloc en la lluita oberta de tot el poble contra la dictadura franquista. Cal, per això, que enforteixin els seus lligams amb la classe obrera i restants sectors democràtics del poble. **Una vegada creades les necnecessàries unitat i organització**, una acció important de masses dels obrers, els pagesos o els estudiants, pot ser el senyal per al desencadenament de la vaga nacional pacífica.

LA VAGA DELS TRAMVIES

Els dies 4 i 5 d'abril, els empleats de « Tranvies de Barcelona S.A. » es van declarar en vaga. Els tramvies, autobusos i trolebusos van anar a marxa lenta, forma d'acció emprada pels treballadors de la companyia per a demanar l'augment de salaris que, des de feia temps, reclamaven sense obtenir satisfacció.

Les seves exigències eren: que les 10 ptes. que reben com a suplement passin a integrar el jornal base, augment del 15% sobre el total que resulti i dues mensualitats extraordinàries.

La direcció de la Companyia va intentar intimidar els treballadors amb amenaces de sancions i acomiadaments. El dia 5, el Cap del Sindicat del Transport, Garcia Ribes, va acudir als tallers i cotxeres

La gran victòria del poble cubà

En 72 hores, el poble cubà, estretament unit entorn dels seus dirigents, ha desfet l'exèrcit de mercenaris pagat, equipat i entrenat per l'imperialisme nord-americà.

Des de feia mesos el govern dels Estats Units preparava obertament l'agressió. El fet que la revolució cubana fos una veritable revolució, que el govern de Fidel Castro hagués realitzat una veritable reforma agrària, donant la terra als qui la treballen, hagués elevat el nivell de vida del poble i hagués establert una veritable democràcia donant el poder polític a les masses cubanes, era intolerable per als imperialistes.

L'exemple cubà podia estendre's als restants països llatinoamericans i ensorrar tot el sistema d'opressió i d'explotació que els Estats Units exerceixen damunt el continent americà. Per això els imperialistes volien, fos com fos, liquidar el règim de Fidel Castro i tornar a la situació d'abans.

El resultat ja l'hem vist. Els Estats Units, que fa uns anys van liquidar tranquil·lament el règim democràtic d'Arbenz a Guatemala, han fracassat a Cuba. L'explicació és clara. Els mercenaris han trobat un poble disposat a defensar fins a la mort les seves conquestes, un poble totalment identificat amb un règim que ha convertit en realitat les seves aspiracions a la justícia social, al pa i a la llibertat. Davant d'un poble unit, que defensa el seu propi benestar i que veu en els seus governants l'expressió de si mateix, tots els mercenaris del món estan condemnats a fracàs.

Però la victòria del poble cubà ha estat possible perquè el món de 1961 no és ja el de fa cinc o sis anys. L'imperialisme no és ja la força decisiva. Fa uns anys els Estats Units haguessin arreglat l'assumpte amb un desembarcament de « marines », puix per a ells problemes com el de Cuba no són altra cosa que qüestions de força.

L'advertència del govern soviètic, la carta de Khruixtxov a Kennedy, la mobilització de les masses i dels governs populars arreu del món han donat a entendre clarament als imperialistes nordamericans que el poble cubà no està sol. Les forces de la pau han estat superiors a les forces de la guerra.

Per això la victòria del poble cubà és una victòria de la política de coexistència pacífica. És una demostració que en el món dels nostres dies, la força del socialisme és tal que un poble estretament unit entorn d'un govern realment popular i democràtic pot defensar-se amb èxit contra els gegants imperialistes i avançar per la via de la democràcia vers el socialisme.

per obligar el personal a reemprendre el treball normal, però els treballadors el van rebre de mala manera. L'acció de treball lent va continuar fins que la companyia i les autoritats de Barcelona, alarmades a més no poder, van prometre als treballadors que donarien satisfacció a llurs peticions. Aleshores, aquests van decidir de reemprendre el treball normal.

« La unitat i la decisió que han caracteritzat aquesta acció dels treballadors de « TB » — diu una Declaració del PSUC repartida per Barcelona — els ha permès d'obtenir una primera victòria. Aquesta gran lliçó de les jornades del 4 i 5 haurà de ser tinguda molt present per a tornar a l'acció si la companyia no compleix les seves promeses ».